

DEKLAMOVANKE.

14. Fabula o »I-a!«

Kravica in dolgoušec¹
sta nekoč sporekla se,
ko oba sta istočasno
kup uzrla travice.

Ostra pravda se je vnela,
vsak je trdil: »Kup je moj!«
Miroljubni sivček prvi
je prekinil hudi boj.

»Čuj me, lakomnežka kruta,«
lisko nagovoril je,
»poiščiva si sodnika,
ki učene je glavé.«

Našla sta pastirja Mihca.
»Ta razsodi naj prepír,
imeniten poznavalec
naših bednih je razmer.«

Potožila sta zaupno
Mihcu težo teh nadlog,
sivček pa je še pristavil:
»Jaz osliček sem ubog.«

A sodnik, pastirček Mihec,
poln šegavih bil je muh,
pa nahrulil je oslička:
»O nesramni ti skopuh!

Naši pridni molzni liski
ne privošči travice — —
Čakaj, čakaj, ti požrešnež,
na vešala prideš še!»

Niso pomagale prošnje,
ne osveteželjni srd,
sivček je izgubil pravdo —
pa odkinkal ves potrt.

Videl je, kako zvijačni
svet vsakogar goljufá,
pa zapretil je osveto
vsega svojega gorjá.

Modro sklenil je naš sivček,
da pregleda sam vse pravo,
preštudira z lastnim umom
paragrafe in postavo.

Pa se mogel ni tako brž
knjig ubožec polotiti,
ker se moral abecede
najpoprej je naučiti.

Dobri striček Zvitorepec²
ga učil je črke brati,
in kar takim učenjakom
drugih je stvari še znati.

Ali z vedeželjnim sivčkom
bile hude so težave,
dolgouhi modrijanek
bil je jako trdo glave.

Vedno isto z Zvitorepcem
sta po cele dni gonila,
a čez noč je trudna pamet
vse v osliču pozabila.

»S tabo nikdar nič ne bo!«
se je končno vjezil striček.
»Križ je, če učen če biti,
komur je ime osliček.«

»Oh, saj znam! I-a, i-a — —«
rekel sivček je veselo.
Stric lisjak pa se nasmehnil:
»Osel ni za umno delo.«

In od takrat dolgoušec
drugega še zdaj ne zna
od vse dolge abecede
kot svoj žalostni: »I-a!«

¹ osel — ² lisjak

Jože Plot.

